

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาในปัจจุบันเป็นศาสตร์ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาสังคม และประเทศชาติเป็นอย่างยิ่ง การศึกษาทุกระดับไม่ว่าจะเป็นระดับปฐมวัย ประถมศึกษา ล้วนเป็นลำดับขั้นตอนที่สำคัญในการสร้างบุคคลที่มีคุณภาพ เพื่อเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติหรืออาจกล่าวได้ว่าการศึกษาก็คือเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทั้งมวลให้เกิดแก่นมนุษย์ เป็นกระบวนการถ่ายทอดความรู้ วัฒนธรรมเป็นการพัฒนาความสามารถทางเจตคติและพฤติกรรมของบุคคลตามคำนิยามนั้น ๆ (ประภาศรี สีหอำไพ, 2531) การจัดการศึกษาให้แก่สมาชิกในสังคม ได้เริ่มมาตั้งแต่การที่มนุษย์เกิดขึ้นในโลก เป็นการให้การศึกษาเพื่อสืบทอดวัฒนธรรมของสังคมเพื่อให้สมาชิกในสังคมสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความสะดวก อีกทั้งการศึกษาจึงเป็นปัจจัยที่ทำให้ประเทศชาติมีความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมืองและสังคม (ไพศาล ไชยราบ, 2534)

การศึกษาระดับประถมศึกษา นับเป็นขั้นพื้นฐานของการศึกษาที่สำคัญมากระดับหนึ่ง กล่าวคือ เป็นการศึกษาที่มุ่งวางพื้นฐานในการดำรงชีวิตให้กับคนไทยทั้งปวงเพื่อให้มีชีวิตและความเป็นอยู่ที่มีคุณภาพ และเป็นการศึกษาระดับเดียวที่เกือบทุกคนในประเทศได้รับ (สิริพร บุญญานันท์ , 2536)

หลักสูตรประถมศึกษาในปัจจุบันคือ หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) มีการจัดการศึกษาโดยมีโครงสร้างเป็นกลุ่มประสบการณ์ 5 กลุ่ม อันได้แก่

- กลุ่มทักษะ
- กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
- กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย

- กลุ่มการงานพื้นฐานอาชีพ
- กลุ่มประสบการณ์พิเศษ

โดยอาจกล่าวได้ว่ากลุ่มซึ่งมุ่งเน้นในการพัฒนาคนในชาติให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพนั้น น่าจะเป็นการเรียงการสอนในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กล่าวคือ เป็นกลุ่มที่ว่าด้วยกิจกรรมเกี่ยวกับการสร้างเสริมนิสัย ค่านิยม เจตคติและพฤติกรรม เพื่อนำไปสู่การมีบุคคลิกภาพที่ดี (กรมวิชาการ, 2532) ซึ่งศิลปศึกษาเป็นวิชาหนึ่งซึ่งบรรจุอยู่ในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย อันเป็นวิชาที่สามารถสร้างเสริม และสร้างรากฐานที่ดีให้กับเด็กระดับประถมศึกษา ในด้านพัฒนาการในด้านร่างกายและจิตใจ

ศิลปศึกษานับเป็นวิชาที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการด้านต่าง ๆ โดยเปิดโอกาสให้เด็กได้ทำกิจกรรม มีโอกาสสร้างสรรค์แก้ปัญหา และได้สัมผัสสภาพความเป็นจริง เพื่อจะได้มีประสบการณ์ด้านสุนทรียภาพ และการสร้างสรรค์ ซึ่งจะช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านสังคม อารมณ์ สติปัญญา และความคล่องตัวในการใช้ส่วนต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับความคิดและการแสดงออก (วิรัตน์ พิชญ์ไพบูลย์, 2520) อาจกล่าวได้ว่า ศิลปศึกษาสำหรับเด็กในชั้นประถมศึกษา มีจุดประสงค์ที่สำคัญคือ การส่งเสริมความงอกงามทางความคิดแก่เด็กเช่นเดียวกับวิชาอื่น ๆ เช่น คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา และภาษา นอกจากนี้ยังมุ่งเน้นให้เด็กเกิดความพาสึกในชีวิตประจำวัน เพราะทุกวันนี้มนุษย์ย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นจากศิลปะ กล่าวคือศิลปะสอนให้คนมีความคิดสร้างสรรค์ สอนให้คนเป็นคนช่างคิดมีเหตุผลเป็นของตนเอง โดยสิ่งเหล่านี้จะเป็นแนวทางในการพัฒนาเด็กให้เป็นทรัพยากรที่สำคัญของชาติในอนาคต (ประเทิน มหาจันทร์, 2531)

การจัดการศึกษาให้แก่ปวงชน ให้มีความรู้มีเป้าหมายสูงสุด คือ การสร้างสังคมที่พึงประสงค์ ขอบเขตในการกำหนดเป้าหมาย จะต้องวางอยู่บนพื้นฐานของปรัชญาชีวิตและปรัชญาสังคมของแต่ละกลุ่ม จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ และสังคมนั้น ๆ นอกจากนี้ต้องเข้าใจถึงสาเหตุของปัญหาต่าง ๆ ของแต่ละบุคคลและสังคมนั้น ๆ ด้วย

ในการจัดการศึกษาทุกวันนี้ ในทุกวิชามีปัจจัยสำคัญหลายประการด้วยกัน จากที่คณะกรรมการวางแผนพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษาทำการวิเคราะห์สังคมไทย พบว่า มีปัจจัยหลายประการที่มีส่วนในการจัดการศึกษา และสภาพแวดล้อมก็เป็นส่วนสำคัญประการหนึ่ง โดยเฉพาะสภาพแวดล้อมทางด้านวัฒนธรรมและค่านิยมของคนในสังคมนั้น ๆ จากการวิเคราะห์สภาพสังคมไทยพบว่า

ประชากรร้อยละ 80 ผู้นำอาศัยและประกอบอาชีพในชนบท (สำนักงานกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติกระทรวงศึกษาธิการ, มปป)

ในส่วนวิชาศิลปศึกษา ซึ่งเป็นวิชาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านอารมณ์ สังคม และสติปัญญา จึงอาจกล่าวได้ว่าสภาพการเรียน การสอนวิชาศิลปศึกษาสำหรับเด็กนั้นมีส่วนสัมพันธ์เป็นอย่างมากกับสภาพแวดล้อมของโรงเรียนและครูผู้สอน ดังนั้น ความต่างกันของสภาพแวดล้อมจึงเป็นปัญหาที่สามารถเกิดขึ้นได้ในการสร้างสรรค์งานศิลปะของเด็ก เราจึงควรหาทางแก้ไข เพราะสภาพแวดล้อมของความเป็นอยู่ย่อมมีผลกระทบต่อการเรียนการสอน (วิจัย วงษ์ใหญ่ , 2529)

ดังนั้นการจัดการศึกษาในประเทศไทย ย่อมมีความแตกต่างกันในแต่ละภูมิภาค จังหวัด ชายแดนภาคใต้ นับเป็นภูมิภาคหนึ่งที่มีความแตกต่างของสภาพแวดล้อมในหลายด้านกับภูมิภาคอื่น ในประเทศ

จากสภาพของ 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ อันได้แก่จังหวัด ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสตูลมีโครงสร้างทางสังคมที่มีลักษณะทางสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมที่แตกต่างจากท้องถิ่นอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาท้องถิ่นในชีวิตประจำวัน มีวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตที่ต่างจากท้องถิ่นอื่น ๆ โดยใน 4 จังหวัดนี้มีจำนวนประชากรรวมทั้งสิ้น 1,718,676 คน ชาย 859,100 คน หญิง 859,576 คนประชากรส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 79.41 นับถือศาสนาอิสลาม โดยแยกเป็นรายจังหวัดที่นับถือศาสนาอิสลาม ดังนี้ (ข้อมูลทางการศึกษา ภาษา และวัฒนธรรม, 2537)

จังหวัดยะลา	ร้อยละ	77.95
จังหวัดปัตตานี	ร้อยละ	78.88
จังหวัดนราธิวาส	ร้อยละ	81.66
จังหวัดสตูล	ร้อยละ	77.45

ดังนั้นชนบทธรรมเนียน ประเพณี และวัฒนธรรม ของประชากรในจังหวัดชายแดนภาคใต้ จึงแตกต่างไปจากประชากรส่วนใหญ่ในประเทศโดยมีลักษณะคล้ายคลึงกับชนบทธรรมเนียนของ

ประเทศ มาเลเซีย และใช้ภาษามลายูเป็นภาษาท้องถิ่นประจำวัน การดำรงชีวิตส่วนใหญ่ของ ประชากรในแถบนี้ จะผูกพันผสมผสานระหว่างชนบทธรรมนิยม ประเพณีท้องถิ่นกับหลักธรรมและ ข้อบังคับของศาสนาอิสลามซึ่งเป็นตัวกำหนดวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันไปจากมาตรฐานส่วนใหญ่ของประเทศ

จากปัจจัยต่าง ๆ ของสภาพแวดล้อมสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้จะเห็นได้ว่าสิ่งที่แตกต่าง จากพื้นที่อื่น ๆ ในประเทศนั้น คือ ศาสนา ภาษา วัฒนธรรมและความเชื่อ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ศาสนานั้นมีอิทธิพลต่อจิตใจของประชาชนนั้น ๆ เป็นอย่างมากโดยหลักการที่สำคัญของศาสนา คือ เป็นสิ่งที่เชื่อถือได้ และมีหลักการปฏิบัติตามความเชื่อนั้น ๆ (เสถียร พันธรังสี, 2529) และ นอกจากนั้นหน้าที่ของสถาบันศาสนายังทำหน้าที่ควบคุมสังคมและให้คำปรึกษาช่วยแก้ปัญหาของบุคคล ในสังคมนั้น ๆ (Lowry Nelson, 1978) นักวิชาการบางท่าน ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความ เชื่อทางศาสนาว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา (Ayal N.B., 1965) จึงนับว่า ศาสนาเป็นสิ่งที่สำคัญในสังคมที่จะส่งผลให้ บุคคลในสังคมนั้นดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างสงบสุข โดยเฉพาะศาสนาอิสลาม ซึ่งอาจกล่าวได้ว่ามีเพียง ชนกลุ่มน้อยในประเทศเท่านั้นที่นับถือศาสนาอิสลาม อีกทั้งยังมีหลักปฏิบัติที่เคร่งครัดจึงทำให้ศาสนา อิสลามเป็นศาสนาที่มีผลต่อจิตใจของผู้นับถือเป็นอย่างสูง (โมฮัมหมัด อับดุลกาเดม, 2530)

วัฒนธรรมของประชากรที่นับถือศาสนาอิสลามในสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ มีพื้นฐานมา จากหลักการทางศาสนาอิสลาม ดังนั้นหลักศาสนาจึงมีอิทธิพลต่อจิตใจของประชาชนที่นับถือศาสนา อิสลามเหนืออื่นสิ่งใด ศาสนาอิสลามได้สร้างวัฒนธรรมอันครอบคลุมถึงชีวิตความเป็นอยู่ ได้กำหนด แนวทางในการดำเนินชีวิตที่ชาวมุสลิมทุกคนต้องปฏิบัติตั้งแต่เกิดจนตาย (กรมศาสนา, 2531)

นับตั้งแต่เกิดในวัยทารก และวัยเด็กเล็ก ซึ่งเป็นวัยที่มีพัฒนาการทาสมองสูงเด็กกำลัง เรียนรู้และจดจำ ฉะนั้นเมื่อเด็กได้ยินหรือได้เห็นจึงนับเป็นการเรียนรู้ที่ดีที่สุด และจะเป็น การฝังแน่นอยู่ในลักษณะนิสัย ซึ่งทัศนคติของชาวอิสลามถือว่าเด็กทุกคนเกิดมาด้วยความบริสุทธิ์ ปราศ จากมลทินใด ๆ ดุจดั่งผ้าขาว ต่อจากนั้นเป็นหน้าที่ของผู้ดูแลจะให้ เป็นเช่นใดเมื่อเป็นเช่นนี้เด็ก ที่เกิดมาในครอบครัวที่อยู่ในแนวทางที่ถูกต้องของศาสนาอิสลามเด็กจะได้ศึกษาสิ่งต่าง ๆ อาทิการ เห็นพ่อแม่ทำละหมาดทุกวันเด็กก็จะซึมซับจนทำกิจกรรมนั้น ๆ ได้อย่างปกติเมื่อมีวุฒิภาวะสูงขึ้นการ

ปลูกฝังวัฒนธรรมให้แก่เด็กที่นับถือศาสนาอิสลาม เริ่มตั้งแต่เด็กอายุน้อย ๆ โดยการถ่ายทอดจากครอบครัว จนกระทั่งถึงชุมชนมีการถ่ายทอดค่านิยมทางสังคมและศาสนา เริ่มจากการอ่านคัมภีร์อัลกุรอาน การศึกษาเรื่องเอกราชของพระเจ้า เรื่องศาสนบัญญัติที่เกี่ยวกับการทำความสะอาด การทำละหมาด การถือศีลอด การแต่งกาย การบริโภคอาหาร การอยู่อาศัย (โมฮัมหมัด อับดุลกาเตบ, 2530) ดังจะเห็นได้ว่า ศาสนาอิสลาม เป็นศาสนาที่มีกฎบัญญัติอย่างเคร่งครัดครอบคลุมวิถีประจำวันในทุก ๆ ด้าน และมีอิทธิพลต่อจิตใจของผู้นับถือเป็นอย่างมาก โดยผู้นับถือศาสนาอิสลามจะมีความยึดมั่นในหลักคำสอนของศาสนาเป็นหลักในการดำรงชีวิต ถือปฏิบัติศาสนกิจประจำวันอย่างเคร่งครัดและซื่อสัตย์เข้าไปในจิตใจ (สมบุญ จารุวรรณ, 2532)

จากสภาพดังกล่าวข้างต้น ทำให้เกิดผลกระทบต่อการจัดรูปแบบการศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เด็กไทยในสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้บางส่วน เข้ามาเรียนในประเทศมาเลเซีย เหตุผลก็เพราะเด็กที่ใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวันสามารถสื่อความเข้าใจกับครูหรือเพื่อนได้อย่างสะดวก และสามารถแสดงออกได้โดยไม่ถูกจำกัดความฉลาดอันเนื่องมาจากภาษาแต่อย่างใด (คอนมณี, 2530) และจากการศึกษาระดับความไม่สอดคล้องของกิจกรรมการเรียนการสอน ในสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไพศาล ไชยราบ (2534) ได้ผลเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนบางกิจกรรมดังนี้

การจัดนิทรรศการหรือภาพในหนังสือเรียนที่มีพระพุทธรูป หรือภาพเด็กกำลังไหว้พระ จากความคิดเห็นของครู พบว่า มีความไม่สอดคล้องในระดับสูง กล่าวคือ ครูพบว่าเด็กมีความรู้สึกขัดแย้งเกี่ยวกับศาสนาและผู้ปกครองจะมองในแง่ลบคือผู้ปกครองอาจคิดว่าการเรียนการสอนมุ่งเน้นที่จะสอนวัฒนธรรมที่ไม่ใช่ของตนเองให้แก่บุตรหลานของเขา

การให้นักเรียนปั้นรูปคนในวิชาศิลปะศึกษา ผลการวิเคราะห์พบว่ามี ความไม่สอดคล้องอยู่ในระดับสูง คือมีความคิดเห็นว่าการปั้นรูปคนถือว่าต้องห้ามตามหลักศาสนาโดยให้เหตุผลว่าหลักการของศาสนาอิสลามมีการปฏิเสธการเคารพรูปปั้น

การฝึกงานประดิษฐ์จากใบตอง โดยให้นักเรียนทำการประดิษฐ์กระทงเจิม บายศรี

เป็นต้น จากการวิจัยพบว่ามีความไม่สอดคล้องอยู่ในระดับสูง คือมีความเห็นว่าเป็นการปฏิบัติลักษณะที่ถือว่าเป็นการสนับสนุนการเคารพบูชาสิ่งอื่นที่มีใช้พระผู้เป็นเจ้า

จากกิจกรรมการเรียนการสอนที่กล่าวมาแล้วนั้น มีความเกี่ยวข้องกับวิชาศิลปศึกษา ซึ่งเป็นวิชาที่เกี่ยวเนื่องกับการพัฒนาการ และการรับรู้ทางด้านจิตใจเป็นอย่างมาก แต่เห็นได้ว่า ประชากรไม่ว่าจะเป็นครูหรือนักเรียนมีความยึดมั่นในศาสนาสูงมาก และมีผลในการฝังลึกอยู่ในจิตใจของแต่ละบุคคล ดังนั้นจึงเป็นที่น่าศึกษาว่าหลักศาสนานจะมีผลกระทบต่อการเรียนการสอนเกี่ยวกับวิชาที่เน้นพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะพัฒนาการด้านจิตใจดังเช่นวิชาศิลปศึกษา

ความแตกต่างทางด้านศาสนา ภาษาและวัฒนธรรมของสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้ทำให้เกิดผลกระทบต่อการเรียนการสอนในหลายประเด็นดังนี้คือ

1. อัตราการตกซ้ำชั้นสูงเนื่องจากนักเรียนมีปัญหาด้านภาษา กล่าวคือไม่มีความเข้าใจในภาษาไทยดีพอ เพราะในชีวิตประจำวันเด็กส่วนใหญ่เน้นใช้ภาษามลายู
2. นักเรียนที่จบไป ส่วนใหญ่มีประสิทธิภาพการศึกษาอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ
3. นักเรียนที่เรียนต่อในชั้นสูงมีจำนวนน้อย ส่วนใหญ่นักเรียนที่เป็นมุสลิมนิยมเรียนต่อโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามมากกว่าโรงเรียนรัฐบาล ทั้งนี้เพราะโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลามสอนทั้งวิชาสามัญและวิชาทางศาสนา
4. รัฐต้องเพิ่มขึ้นเรียนพิเศษชั้นทำให้ต้องเพิ่มงบประมาณ เช่น การเปิดสอนชั้นเด็กเล็กเพื่อเตรียมภาษาไทย เพื่อสอนภาษาไทยให้แก่ราษฎรที่พูดและเขียนภาษาไทยไม่ได้ เป็นต้น

จากผลการวิจัยของ ศิริวรรณ ดีไพบูลย์ (2523) พบว่าครูในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีปัญหาในการใช้หลักสูตร ดังนี้

- ด้านหลักสูตร พบว่าครูผู้สอนมีความไม่เข้าใจในหลักสูตรอยู่ในระดับสูง
- ด้านครูผู้สอน พบว่ามีครูผู้สอนไม่เพียงพอกับจำนวนชั้นเรียน ครูไม่เข้าใจหลักสูตร เนื่องจากไม่ได้รับการอบรม
- ด้านสื่อการเรียน การสอน พบว่ามีปัญหาเนื่องจากความไม่เพียงพอของสื่อการเรียน
- ด้านการจัดกิจกรรมการเรียน การสอน พบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับความไม่เหมาะสมของกิจกรรมการเรียน การสอนกับสภาพท้องถิ่น สถานที่เรียนคับแคบไม่สะดวกต่อการจัดกิจกรรม
- ด้านการวัดและประเมินผล พบว่าครูไม่เข้าใจในเกณฑ์การวัดและประเมินผล

และจากผลการวิจัยของ ทวี แทนหนู (2522) พบว่าครูผู้สอนมีปัญหาการสอนในสาม จังหวัดชายแดนภาคใต้ ดังนี้

ปัญหาด้านภาษา พบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับผู้เรียนไม่เข้าใจในภาษาไทย

ปัญหาด้านศาสนาและวัฒนธรรม พบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับทัศนคติ ความเชื่อของผู้เรียนที่มีผลกับการเรียน การสอน

ปัญหาด้านครูผู้สอน พบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติ และการเตรียมการสอนของครู

ปัญหาด้านหลักสูตร พบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับความไม่สอดคล้องของหลักสูตรกับสภาพท้องถิ่น

ปัญหาด้านสื่อการสอน พบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับความรู้ในการผลิตและใช้สื่อการสอน

ปัญหาด้านการวัดและประเมินผล พบว่ามีปัญหาในเรื่องการขาดระเบียบการวัดผลที่เป็นมาตรฐาน

และจากการศึกษาผลการประเมินคุณภาพนักเรียนประถมศึกษา ในระยะเวลาที่ผ่านมา เมื่อทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักเรียนในเขตการศึกษา 2 กับเขตการศึกษาอื่น ๆ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีระดับไม่คงที่ และมีแนวโน้มว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลดลง (อารีพิน เทพลักษณ์, 2530) และจากการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับประเทศ ปีการศึกษา 2532 พบว่า เขตการศึกษา 2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทุกกลุ่มประสบการณ์อยู่ในลำดับสุดท้าย

จังหวัดชายแดนภาคใต้ จึงเป็นจังหวัดที่น่าสนใจในการศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนศิลปศึกษาตามการรับรู้ของครูผู้สอน อาจกล่าวได้ว่าปัจจัยหนึ่งที่จะส่งผลให้การศึกษาในท้องถิ่นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ นั่นคือ การเรียนการสอนที่จัดอย่างมีระบบ และสามารถตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นนั้นได้

ผู้วิจัยจึงสนใจในการทำวิจัยเกี่ยวกับ สภาพและปัญหาการเรียนศิลปศึกษา ของครูศิลปศึกษา ในจังหวัดชายแดนภาคใต้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาสภาพ และปัญหาการเรียนศิลปศึกษา ของครูผู้สอนศิลปศึกษา ในโรงเรียน

ประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษาแห่งชาติ ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ในด้านครู
ผู้สอนศิลปศึกษา นักเรียน หลักสูตร การเตรียมการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การ
ผลิตและการใช้สื่อการสอน การวัดและประเมินผล

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการเรียนการสอน
ศิลปศึกษาของครูประถมศึกษา ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษา ในเขตด้านจังหวัด
ชายแดนภาคใต้ ในด้านครูผู้สอนศิลปศึกษา ด้านนักเรียน ด้านหลักสูตร ด้านการเตรียมการสอน
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการผลิตและการใช้สื่อการสอน ด้านการวัดและประเมินผล

2. โรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มประชากร เป็นโรงเรียนประถมศึกษาขนาดใหญ่เปิดสอนครบชั้น
ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการศึกษาแห่งชาติและมี
จำนวนนักเรียนนับถือศาสนาอิสลามเกินร้อยละ 80

3. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูที่กำลังทำหน้าที่สอนในรายวิชา
ศิลปศึกษาในระดับประถมศึกษา

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อนำผลการวิจัยไปปรับปรุงประสิทธิภาพการสอนศิลปศึกษา ในเขตด้านจังหวัด
ชายแดนภาคใต้

2. เพื่อนำผลที่ได้รับไปใช้ปรับปรุงแก้ไข และพัฒนาการสอนของครูให้มีประสิทธิภาพ
ยิ่งขึ้น

คำจำกัดความในการวิจัย

ศิลปศึกษา หมายถึง วิชาหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533)

ครูศิลปศึกษา หมายถึง ครูผู้ทำหน้าที่สอนศิลปศึกษา ในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ระดับชั้นประถมศึกษา ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา ในด้านจังหวัด ชัยแดนภาคใต้

โรงเรียนประถมศึกษา หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา แห่งชาติ ในด้านจังหวัดชัยแดนภาคใต้ และมีนักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลามเกินร้อยละ 80

จังหวัดชัยแดนภาคใต้ หมายถึง จังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส มีประชาชน ส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม และใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในชีวิตประจำวัน